

Fremme. I sit sidste Brev havde han ligefrem spurgt, om han vilde være i Stand til at bryde op med Dags Varsel.

Herpaa havde Per endnu slet ikke svaret. Han var begyndt at blive ked af disse næsten daglig indløbende Skrivelser fra Svogeren med deres evindelige Forespørgsler, Henstillinger og Paamindelser. I hans Forhold til, hvad han havde kaldt sit Livsværk, var der i det hele, tildels umærkeligt for ham selv, foregaaet en Forandring fra samme Øjeblik, som der havde aabnet sig Mulighed for dets Gennemførelse. Det havde ikke netop mistet i Værdi i hans Øjne; men hans Interesse for det havde tabt sig, efter at det fra blot revolutionerende Ide var bleven forvandlet til noget, der gjordes til Genstand for Børsfolks og Spekulanter Befingren og snusfornuftige Drøftelse. Alene det malabariske Handelssprog, hvori Ivan skrev til ham om det, denne halvt uforstaaelige Kræmmermauschlen gjorde ham led ved den hele Forhandling. Desuden indeholdt næsten hvert af Ivans Breve nye Forbehold eller Forslag til nye Beklippelser eller til yderligere Afpasning og Tillempning, saa han i Almindelighed af lutter Ærgrelse lod dem ligge ubesvarede i flere Dage.

Modsatningen mellem denne Forsagthed og Indtrykkene fra hine store Tider, hvori han i disse Dage levede med sine Tanker, forøgede hans Lige-gyldighed og fyldte ham med Mismod. I sit sidste Brev havde Ivan endogsaa haft den Dristighed at foreslaa ham en Tilnærmelse til Oberst Bjerregrav, til den Mand, der i sin Tid med koldt Blod havde søgt at støde ham ned i Mørket. Sandelig! Den gode Svoger skulde ved Lejlighed faa Svar paa Tiltale!

Alle disse Fortrædeligheder fra Hjemmet gav det sorgløse Lediggængerliv her i Rom forhøjet Tiltræk-